

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології

на тему:

СОЦІАЛЬНІ ЖАРГОНИ В КОРЕЙСЬКІЙ І УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

Студентки групи Пкор 22-19
факультету східної і слов'янської філології
денної форми здобуття освіти
Освітньої програми:
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.066 Східні мови
та літератури (переклад включно),
перша – корейська

Тростянської Анастасії Олегівни

Науковий керівник:

Тогобицька А.І.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ЛІТЕРАТУРНА МОВА ТА ВИДИ ЖАРГОНІВ	6
1.1. ПОНЯТТЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ	6
1.2. ВИЗНАЧЕННЯ ТА ІСТОРІЯ ЖАРГОНУ	10
1.3. ПРОФЕСІЙНІ ТА СОЦІАЛЬНІ ЖАРГОНИ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.....	13
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1	18
РОЗДІЛ 2. ЖАРГОННА ЛЕКСИКА КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ. ПРОФЕСІЙНІ	
ЖАРГОНИ	20
2.1. ЗНАЧЕННЯ ЖАРГОНУ В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ.....	20
2.2. ЖАРГОННА ЛЕКСИКА КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ.....	21
2.3. ПРИКЛАДИ ТА ВИКОРИСТАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЖАРГОНІВ	23
2.4. ПОРІВНЯННЯ ЖАРГОНІВ КОРЕЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ	24
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	25
ВИСНОВКИ.....	27
АНОТАЦІЯ	29
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	30

ВСТУП

Літературна мова є унікальною для кожної країни і відрізняється своїми відмінностями по багатьом критеріям. Літературна мова - дуже обширне поняття, яке потребує значної уваги, тим більше якщо обирати іноземну.

Ні для кого не секрет, що вивчення чужої мови, особливо деяких східних - не просте завдання, дивлячись з точки зору хоча б алфавіту. В корейській мові своя писемність - хангиль. Хангіль (кор. 한글) — корейська фонематична абетка. Її характерною особливістю є те, що літери абетки об'єднуються у групи, які приблизно відповідають складам.(Агеева & Кім, 2004)

Однак корейський алфавіт - далеко не єдина своєрідність корейської мови. Стилї ввічливості, числа і незліченна кількість граматик - далеко не все, що робить корейську такою незвичною. Доречі щодо граматик, саме з них будується структура речень. Можливо для новачків трохи складно звикати при вивченні, бо в багатьох інших мовах, наприклад в тій же англійській речення будуються зовсім по іншому і порядок слів там також інакший.

Всі ці відмінності роблять корейську мову унікальною та у якомусь сенсі специфічною, тому і таке поняття як «літературна мова» слід розглядати більш поглиблено.

У своїй роботі хочу розглянути поняття літературної мови на прикладі корейської, а також професійні і соціальні жаргони в обох мовах, спершу проаналізувавши ці поняття.

Для дослідження даної теми необхідне об'єднання знань і методів дисциплін, пов'язаних з вивченням мови.

Актуальність обраної теми полягає у детальному аналізі та демонстрації прикладів використання професійних і соціальних жаргонів. Існування жаргонів дає цікавий матеріал для вивчення проблем взаємодії споконвічно-корейської та китайської лексики.

Мета дослідження – детально розібрати поняття "літературна мова" і показати найбільш актуальніші приклади професійних жаргонів в корейській мові, попередньо розглянувши поняття соціального жаргону.

Для досягнення даної мети необхідно розв'язати наступні завдання:

1. Розглянути і усвідомити загальні відомості літературну мову.
2. визначити особливості структури корейської мови;
3. ретельно визначитися з поняттями "професійний жаргон" та "соціальний жаргон" в рідній мові;
4. проаналізувати значення соціального жаргону в корейській мові;
5. розглянути професійні жаргони в корейській мові та навести їх приклади.

Об'єктом дослідження є жаргони в корейській мові та українській мові.

Предметом дослідження є використання соціальних жаргонів в обох мовах.

Методи дослідження. Розглядаючи дану тему, методами дослідження послуговували: метод спостереження і аналізу, за допомогою яких ми досліджували, а потім аналізували певні поняття для подальшого приведення прикладів з даної теми.

Літературна мова зазнає свідомого впливу носіїв національної мови, які дбають про дотримання літературних норм, розширення її функцій. Літературна мова — це не лише мова писемних пам'яток, хоча становлення її відбувається саме через писемну практику — рукописні та друк, тексти. Із зростанням консолідуючої функції літературної мови зростає вага її усного різновиду, який поширюється через технічні засоби інформації. Літературну мову не можна ототожнювати з мовою художньої літератури, в якій використовуються позалітературні мовні засоби художнього зображення.

Вчення про Літературну мову розвинулося у 30 — 50-і рр. 20 ст., коли окреслилося коло теоретичних питань про стабільність і динаміку літературних норм, їх кодифікованість, про функц.-стильову диференціацію літературної мови, обґрунтування загальнонаціонального характеру літературної мови, про її залежність від мовної ситуації у суспільстві. Якщо спочатку літературна мова як об'єкт дослідження ототожнювалася з писемною мовною практикою, почасти з мовою художньої літератури, то 50 — 80-і рр. у теорії літературної мови відзначаються увагою дослідників до її усних форм. Розширюється обсяг цього поняття, активізуються соціолінгвістичні (методи дослідження варіантів літературної норми, визначення ступеня літературності різних текстів. Опис Л. м. не обмежується

констатацією явищ, відображених у літературно-художній текстах. Дедалі більша увага звертається на вивчення мовних ситуацій, що входять неодмінним компонентом у функціонування літературної мови як носія культурної мовної традиції і як форми соціальної престижності. (Єрмоленко, 2013)

Жаргони, про які ми будемо говорити пізніше, також існують і в корейській мові. Перш ніж поглиблюватися в поняття «жаргон», давайте узагальнимо для чого вони потрібні. Вони займають важливе місце в культурі мовлення і їх можна поділити на лексику та стилістичну структуру. Ці слова притаманні розмовній мові людей, пов'язаних певною спільністю за інтересами. Жаргон характерний для різних груп людей і відіграє важливу роль в особистому житті.

Будь-який жаргон будь-якої мови тісно пов'язаний з рідною мовою. З погляду всієї мовної системи жаргон є частиною цієї системи, частиною, яка живе і розвивається за загальними законами цієї системи. Водночас жаргон має особливості, які дозволяють виділити його в окрему підсистему в рамках цієї системи. Характеристики цієї підсистеми можна поділити на два рівні, які по-різному проявляються на різних мовних рівнях. Перший план характеризується тим, що ця мовна підсистема надає пріоритет певним мовним одиницям, виключаючи інші. Друга схема характеризується використанням у цій підсистемі мовних одиниць, які зазвичай не зустрічаються в інших підсистемах даної мови або в її літературних варіантах. Найбільше ці особливості виявляються на лексичному рівні.

РОЗДІЛ 1. ЛІТЕРАТУРНА МОВА ТА ВИДИ ЖАРГОНІВ

Для початку, давайте розглянемо загальні відомості та особливості літературної мови, добре визначимося з цим поняттям та також розглянемо два види жаргонів.

1.1. Поняття літературної мови

Літературна мова становить культурне надбання нації, виступає важливим чинником єдності національного мовного простору. Духовний і матеріальний розвиток народу відбивається у його Літературній мові. Завдяки стабільності літ. норм здобутки в галузі господарства, суспільної політики, культури, художньої-естетики, життя нації зберігаються у літ. мові і передаються новим поколінням. Вона чутлива до суспільних культурно-історичних умов розвитку суспільства. Поширення її залежить від стану мовної політики в державі, освіти, культур, традицій народу. Літ. мова взаємодіє з іншими формами нац. мови, зазнає впливу усної розмовної практики, пристосовуючи літ. норми до адекватного вираження думки й почуттів.

Залежно від структури та змісту літературну мову можна зустріти в ліричному, наративному, драматичному та дидактично-есеїстичному жанрах.

Цей тип мови можна використовувати в прозі чи віршах. Так само він може бути словесним і використовуватись у щоденному спілкуванні. Літературна мова є особливою мовою, оскільки вона надає пріоритет способу передачі повідомлення, а не самому повідомленню.

А тепер перейдемо до чіткого визначення.

Літературна мова — унормована мова суспільного спілкування, зафіксована в писемній та усній практиці. Літературна мова — одна з форм національної мови, що існує поряд з іншими її формами — діалектами (територіальними, соціальними), просторіччям, мовою фольклору. Головні її ознаки — її наддіал. характер, стабільні літературні норми в граматиці, лексиці, вимові, функціонально-стильова розгалуженість. Зміст поняття «літературна мова» змінюється у процесі історичного розвитку цього явища. (Єрмоленко,2013)

Період національної консолідації супроводжувався появою літературної мови на основі живої народної мови. Літературна мова об'єднує представників нації незалежно від місця проживання та соціального стану. Її використання в усіх сферах державної комунікаційної практики (засобах масової інформації, державних установах, у системі освіти, науки, культури, художньої літератури, творчості) забезпечує її поліфункціональний характер.

Літературна мова порівняно з діалектами має ширші можливості взаємодії з іншими мовами, запозичуючи терміни, розвиваючи жанрово-стильові різновиди. Як наддіал. форма нац. мови, літературна мова має розгалужену систему синонімічних рядів, її лексичні багатства відображаються у словниках омонімів, паронімів, у лексиконах іншомовних слів, що приходять у літ. мову через книжні стилі. У зв'язку з тим, що вона зазнає впливу позамовних чинників і процес кодифікації її норм залежить від свідомої орієнтації носіїв літ. мови, закономірними є дискусії про тенденції розвитку, динаміку літературних мовних норм. Головна проблема — співвідношення книжних і розмовних елементів, шляхи демократизації, онароднювання літературної мови, допустимі межі іншомовних впливів тощо. (Єрмоленко, 2013)

Літературна мова кожного народу є найвищою формою його мовної творчості, оскільки вона покликана обслуговувати високоінтелектуальні сфери суспільного життя, що потребують уніфікації.

Хочу процитувати заступника директора з наукової роботи Інституту мовознавства імені О.О. Потебні НАН України кандидата філологічних наук Олександра Скопненка, який висловився у своєму інтерв'ю у програмі «Активізація» радіостанції «UA: Українське радіо» і програмі «Новини на Першому» телеканалу «UA: Перший».

«Слід передусім пам'ятати, що мова поділяється на літературну й розмовну. Літературна мова, у свою чергу, теж має кілька різновидів. Це, зокрема, й діалектне, і просторічне мовлення. Так от, для регуляції вживання літературної мови і потрібен правопис. Правопис – це своєрідний скелет літературної мови, який уніфікує вживання певних мовних одиниць на всій території побутування мови, – пояснив

учений. – Побутове мовлення теж може бути літературним. Це залежить від самого мовця. Проте жанр усного спілкування загалом регламентується іншими вимогами. Під час побутового мовлення наші речення не завжди повні, крім слів ми часом послуговуємось і жестами. Правопис же унормовує саме літературну мову, передусім ті її стилі, які впливають на повсякденне життя держави: офіційно-діловий (або офіційно-правочинний), науковий, публіцистичний, художній. Правопис не регламентує вживання мови на рівні, скажімо, діалектів чи просторіччя. Він регулює саме писемну мову, хоча неможливо заперечити його впливу на усне мовлення. Будь-який правопис складається з двох розділів – орфографії (правильного написання слів) і пунктуації (правильного вживання розділових знаків, які на письмі відбивають паузи й інші засоби, що не належать власне до графіки).»

Літературну мову слід не плутати з поняттям «національна мова».

Національна мова - це мова певного народу в усіх її виявах: літературна мова, діалекти, територіальні і соціальні жаргони, просторіччя.

Літературна мова характеризується такими найголовнішими ознаками:

- унормованість;
- стандартність;
- наддіалектність;
- поліфункціональність;
- стилістична диференціація;
- наявність усної і писемної форм вираження.

Унормованість літературної мови передбачає наявність у ній чітких, обов'язкових правил вимови звуків, наголошування, вживання слів, творення та використання граматичних форм, синтаксичних конструкцій тощо.

Поліфункціональність - одна з найважливіших ознак літературної мови, яка виявляється у здатності виконувати різні функції. Літературна мова може передавати найрізноманітнішу інформацію в різних сферах суспільного життя. Для цього вона володіє великим багатством мовновиражальних засобів.

Функціонуючи у різних сферах суспільного життя, мова набуває типових ознак. Їх носії мови усвідомлюють як певні різновиди, що об'єднують мовні одиниці за

функціональним призначенням у відповідні структури - функціональні стилі (офіційно-діловий, науковий, публіцистичний, художній, розмовний)

Взяти от корейську мову. Різноматність її стилів ввічливості просто вражає. Наведемо приклади тих, які найчастіше використовуються.

Офіційно-ввічливий стиль

Офіційно-ввічливий стиль утворюється відкиданням закінчення інфінітива і додаванням суфіксів **니다/습니다**.

가다 → 갑니다 йти

앉다 → 앉습니다 сидіти

Панмаль (Дружній, не офіційний стиль)

Утворення форм залежить від того, яка голосна знаходиться в основі дієслова.

Якщо в основі **아** або **오**, то до самої основи додається **아**.

자다 → 자 спати

오다 → 와 (відбулося злиття, зазвичай таке злиття відбувається тільки в усній мові).

В інших випадках додається **어**.

먹다 → 먹어 їсти

쓰다 → 써

하다 робити має форму 하여 — 해

Неофіційно-ввічливий

Утворюється від панмалю шляхом додавання суфікса **요** до дієслова. Згідно загальної інформації, цей стиль рекомендовано вживати іноземцям. Він є найбільш універсальним та зручним.

가다 → 가요 йти

먹다 → 먹어요 їсти

Звичайно ще існує декілька видів, наприклад письмовий, що використовується в книжках і т.д. У цього стилю свої особливості закінчень, але в це ми зараз поглиблюватися не будемо.

Наявність усної та писемної форм вираження. Літературна мова має дві форми вираження - усну та писемну. Обидві форми викорис-товують ті самі літературні норми, але кожна з них має свою специфі-ку. Вона визначена насамперед призначенням: усна форма розрахована на слухача, а писемна - на читача. Форми відрізняються одна від одної і способом передавання мовлення: усна форма пов'язана з вимовою звуків і їх акустичним сприйняттям; писемна - з графіч-ним відображенням мовлення і читанням.

Усна та писемна форми реалізації безпосередньо пов'язані з різни-ми видами мовленнєвої діяльності (слухання - читання, говоріння -письмо) та між собою. Часто виникають ситуації, коли заздалегідь під-готовлений письмовий текст треба озвучити, тобто подати як вид ус-ного мовлення. Суттєвої відмінності між обома формами, наприклад, ділового чи наукового тексту не існує, однак варто знати деякі шляхи наближення писемного мовлення до усного і скористатися ними в прак-тичній роботі. («Основні ознаки, норми і стилі української літературної мови»)

1.2. Визначення та історія жаргону

ЖАРГОН (франц. jargon, від галло-роман. gargone – базікання) – різновид мовлення, вживаного переважно в усному спілкуванні в середовищах окремих соціальних, професійних, вікових та інших груп населення; діалект соціальний. Жаргон вивчає така наука як соціолінгвістика. Термін «Жаргон» вживався для позначення зіпсованої говірки сторонніми впливами; у сучасній термінології вжитку втратив знижене значення, хоча не має чіткої визначеності й послідовності у використанні; вживається і як синонім до арго¹, сленг. Від літературної мови жаргон відрізняється специфічною лексикою і фразеологією, використанням словотворних засобів, не має власних фонетичних й граматичних систем. Виникає у відкритих групах, об'єднаних спільністю інтересів, занять, соціального становища тощо.

¹ Арго (франц. argot – умовна говірка певної соціальної групи, яка складається зі слів, незрозумілих для невластивих).

Сленг (англ. slang, інтержаргон, загальний жаргон) – практично відкрита лексична система, яка має жорсткої соціальної орієнтації: його носіями може бути представники різних професій, різного віку, але основний носій сленгу – молодь.

Дуже влучним є зауваження Є.Є. Іванової, «сленг на відміну арго створюється задля того, щоб засекретити, зробити недоступною стороннім своє мовлення, й на відміну професійних жаргонів задля того, щоб назвати специфічні для професії предмети і явища. Сленг – це насамперед прояв креативності, творчого характеру мислення молоді. Сленг свідчить про потенційну здатність підлітків до мовної гри, до обігравання вже існуючих у літературному мові слів і виразів, для чого необхідно тонко відчувати мову...»

У сленгу особливо багато слів, що виражають емоції молодих людей, їх оцінку предметів та явищ дійсності, оскільки літературні оціночні слова здаються підліткам недостатньо виразними, затертими.

Сленгові слова ріднить з арго підкреслена грубість. Однак якщо в основу внутрішньої форми слів із жаргонів декласованих елементів покладено вульгаризми, то порівняно з ними сленг має невисокий ступінь грубості. Нарочита грубість, зниженість багатьох жаргонних слів пояснюється прагненням підлітків почуватися дорослими людьми.

Лексичний склад нашої мови, як і будь-якої іншої, містить велику кількість сленгових форм, що відповідають певним соціальним і професійним групам. Наявність багатьох діалектизмів, сленгу та іншого показує, що мова все-таки є динамічною системою, яка постійно живе і розвивається.

На Заході епоха так званого «жаргонного буму» минула, тоді як хвиля інтересу до мов різних субкультур для України дійшла відносно недавно. На сьогоднішній день у науковому світі часто переважало розуміння молодіжного соціолекту як «мовного хуліганства». В даний час дослідженнями з цього питання займаються лише окремі мовознавці, хоча сама тема надзвичайно різностороння.

Сленг – досить поширене явище, він є засобом спілкування найрізноманітніших верств населення і сягає своїм корінням у глибоку давнину. Адже ще століття тому різні соціальні групи мали свій стиль, властивий саме цій групі. Також поширеним

видом сленгу є професійний сленг, який зустрічається в мовленні людей певної професії чи роду занять. Єдиного вичерпного визначення сленгу наразі ще немає. Неодноразові спроби відрізнити сленг від загальноживаної лексики чи сленг від нецензурних слів не дали результатів. Визначення сленгу, поспішно скомпоновані в ході наукової дискусії, часто виявляються помилковими. Однак з точки зору лінгвіста, сленг - це стиль мови, який займає протилежну позицію надмірно формальної, офіційної мови. Він знаходиться в самому кінці можливих засобів мовної комунікації та включає багато різних форм мови, за допомогою яких люди можуть ідентифікувати себе з певними соціальними групами, від дітей, молодих підприємців і хакерів до злочинців, алкоголіків і наркоманів.

З одного боку, жаргонізація порушує етичну норму, руйнує стилістичну структуру літературної мови, вносить у нашу мову вульгарність, агресивність.

Але з іншого боку, у зв'язку зі згасанням діалектів жаргон став джерелом, у якому літературна мова черпає нові форми.

Ще в середині минулого століття про слово сленг ніхто не чув. Говорили про жаргон як про слова, які вживаються лише вузьким колом людей, молоддю, як чудовим способом самовиражатися та розуміти мову один одного.

Жаргон використовується вузьким колом носіїв мови, об'єднаних спільністю інтересів, занять, становищем у суспільстві. Це слово прийшло до нас із французької.

Жаргонізми – слова та вирази жаргонного мовлення переважно експресивного характеру, відображають гумористичне або фамільярне ставлення до предметів і явищ дійсності. Жаргонна лексика є джерелом поповнення лексичного складу літературної мови. (Масенко, 2009)

Німецький мовознавець М.Р. Фасмер вважав, що французьке слово «jargon» похідне від гало-ром. *gargone*, що перекладається як «балаканина», проте серед дослідників існують і інші версії про походження цього терміна: А.Д. Михельсон вбачав його похідним від фр. *jars* («гусак»), А. Доза — дієслова *gargouiller* («булькати»). (Руденко, 2016)

Поняття жаргон — в первісному значенні це таємна мова французьких люмпенів XII-XV століть, і у XII столітті означало «незрозуміла мова; пташина мова».

Таким жаргоном складено балади Франсуа Війона «Le jargon ou jabelin, maistre François Villon», [а також мови ідиш, що склалася у XII—XIII століттях, вплинувши на створену пізніше, у XIV—XV столітті, «Книгу Самуїла», лицарський роман («Книга про Бову») тощо. (Ковалів, 2007)

Тепер для позначення таємної мови позасоціальної групи вживається термін арго, про який згадувалося раніше.

Загалом межа між живою, розмовною мовою та жаргоном була і залишається дуже гнучкою, перехідною. Часто статус слова змінюється, і те, що, скажімо, у 60-х, 70-х, 80-х роках ХХ століття вважалося жаргоном, тепер стало частиною повсякденного лексикону людей.

Загалом межі між живою, розмовною мовою і жаргоном були і залишаються дуже гнучкими і непостійними. Статус слова часто змінюється, наприклад, те, що вважалося жаргоном у 1960-х, 1970-х і 1980-х роках, тепер є частиною повсякденного лексикону людей.

На відміну від літературної мови, жаргон не має мовної норми та чіткої структури. Саме норми допомагають літературній мові зберігати свою цілісність і загальнозрозумілість, захищають її від потоку соціальних жаргонів, діалектного мовлення та просторіччя.

У нас час підлітками використовується багато молодіжного жаргону, однак ми будемо розглядати інші види.

1.3. Професійні та соціальні жаргони в українській мові

У лінгвістичних дослідженнях різні соціальні жаргони постають як дуже складне та різноманітне явище. Соціальні жаргони дуже давні за своїм походженням та функціонуванням. Їх виникнення пов'язане із прагненням окремих груп носіїв національної мови протиставити себе суспільству чи іншим соціальним групам, відгородитися від них, використовуючи засоби мови.

Соціальний жаргон вперше виник у XVIII столітті у дворян.

У сучасній науці немає єдиного загальноприйнятого терміна для позначення цієї підсистеми мови, дослідники використовують терміни жаргон, сленг, арго,

соціолект. В деяких лінгвістів вони виступають як синоніми, в інших мають різний об'єм. Спільним для всіх наукових шкіл є положення про те, що ця форма мови обслуговує комунікацію осіб, об'єднаних у певну корпорацію, і охороняє їх інтереси. Носії жаргону – це більш менш вузькі соціальні групи стабільного позачасового характеру (медики, військові, школярі, студенти, музиканти, наркомани та ін.). Склад таких груп постійно змінюється, але група залишається.

Соціальні жаргони – це додаткова форма національної мови, засіб спілкування окремих соціальних груп, та верств. Визначення «додаткова» має на увазі, що є десятки тисяч людей, які володіють лише територіальною говіркою або лише міським просторіччям, але немає людини, яка б володіла лише жаргоном. Носій жаргону може перейти і на просторову чи літературну підсистему.

Отже, соціальними жаргонами називаються варіанти (різновиди) мови, якими користується та чи інша соціальна спільнота чи група людей.

Основну функцію, що виконує соціальний жаргон емотивна, що й відрізняє його від професійного жаргону.

Практично будь-яке жаргонне слово здатне надати висловлюванню зниженого характеру, внести до нього певну оціночність, експресію тощо. Саме ця особливість жаргонізмів обумовлює абсолютну неможливість їх використання у певних сферах (наприклад, в офіційно-діловій, науковій). Але й у побутовій сфері вживання жаргонного слова може принести у висловлювання певну двозначність і затруднити сприйняття сполученого, породити непорозуміння чи естетичне невдоволення слухача (іноді навіть образити), а також скласти в останнього певне уявлення про того, хто говорить. Тому перш ніж використовувати той чи інший жаргонізм, людина що говорить обов'язково повинна подумати, чи доречно це жаргонне слово в конкретній ситуації, чи доцільне його застосування саме зараз.

Розрізняють кілька видів жаргону:

- молодіжний (жаргон школярів, панків, байкерів та ін.);
- професійний (лікарів, водіїв, льотчиків та ін.);
- табірний чи арго.

Сьогодні ми детальніше познайомимося з професійним жаргоном.

У кожній професії існують численні слова та словосполучення з певною конотацією, найчастіше глузливою. Ця лексика виступає своєрідними синонімами професійної термінології.

То що ж, все-таки, професійний жаргон?

Професійний жаргон - це набір спрощених слів для позначення понять, які використовуються професіоналами у сфері. Він є однією із складових соціального жаргону.

Такий вид жаргону можна використовувати під час спілкування з іншими представниками вашої професії. Наприклад, для лікаря, який виконує медичну процедуру, має сенс використовувати жаргон у розмові з анестезіологом, медсестрами та іншими медичними працівниками, оскільки всі інші розуміють терміни однаково, а медичний жаргон усуває необхідність роз'яснення.

Ось декілька прикладів професійного жаргону в українській мові:

Посадити на трубу – перевести пацієнта на апарат ШВЛ.

Відвести до дельфінів – направити на УЗД.

Стукати, проводити відстріл – поновлювати роботу серця за допомогою дефібрилятора.

Рецидивіст – хворий, що повертається до лікарні з рецидивом.

Пірамидон – жарознижувальне.

Ці слова та вирази використовуються лікарями. Тепер подивимося на жаргон, використовуваний здебільшого поліцейськими.

Нормальні люди – цивільні.

Браслети – наручники.

Кухня – побутовий злочин, сімейні скандали.

Поставити вуха – встановити прослуховування, найчастіше телефонне.

Жаргон у пожежників та рятувальників більш специфічний:

Кишка – пожежний рукав.

Тушила – найбільш досвідчений і майстерний пожежник.

Шланг – хворий пожежник, який не з'являється на службу.

Нарукавник – молодий пожежник-новачок.

Іван Іванич (Яша або Жора) – манекен постраждалого.

Автопідйомник – будильник.

Ряд дослідників стверджує, що професійні жаргони використовуються в основному в неофіційних умовах спілкування в розмовній мові фахівців на професійні теми на відміну від спеціальної лексики(ми могли упевнитись в цьому з прикладів наведених вище), що використовується в офіційних умовах спілкування як в усній, так і письмовій формах. Використання професійних жаргонізмів іноді робить мову незрозумілою для людей які не розбираються в певній галузі, що часто призводить до нерозуміння співрозмовників і ускладнює спілкування між ними. Якщо, наприклад, програміст вживатиме занадто багато спеціальної лексики, то клієнту буде важко, або взагалі неможливо зрозуміти його. Тому слід зазначити, що спілкування на професійному жаргоні має бути обґрунтоване та доречне і можливе виключно між представниками однієї професії, якщо предмет розмови не виходить за межі вузьких професійних тем.

Погодження та використання термінології в області чи навіть між професійними дисциплінами – це нормально. Це тримає всіх на «одній хвилі». Це допомагає нам зрозуміти, про що ми говоримо одне з одним. Але як вже зазначалося раніше, проблема виникає, коли професіонали використовують свій жаргон з кимось за межами області(певної професії). Коли це відбувається, ми ризикуємо здатися некомпетентними, а в кращому випадку зовсім байдужими. Кожному працівнику-професіоналу слід пам'ятати, що здатність перетворювати професійний жаргон на слова, зрозумілі непрофесіоналу, є проявом культурної компетентності.

Сучасний стан науки активізував як розвиток усіх сфер життя загалом, що призвело до змін і в лексичній системі мови. Для даного етапу характерна освіта спеціальної лексики, яка багата на професіоналізми. Багато професіоналізмів, які використовувалися раніше лише у вузькому колі фахівців, відомі зараз широкій аудиторії.

Професійні жаргони не слід змішувати зі спеціальними підмовами, які відрізняє точна термінологія у тій чи іншій професійній сфері.

Професійні жаргони лексично та стилістично різноманітні та відрізняються своєю нестійкістю та швидкістю змінності найбільш популярної лексики.

Для професійного жаргону характерний високий рівень метафоричності. Метафора є лінгвістичним явищем, що постійно розвивається. Маючи численні функції та значення, вона передбачає широкий спектр напрямів для інтерпретації. В основі метафоричного перенесення може бути подібність за різними ознаками, такими як колір, звук, форма, фізична дія, відчуття, розмір, призначення, час, смак, запах, властивість тощо.

Як ми могли переконатися, професійний жаргон служить, як правило, для простоти не лише усної, а й письмової комунікації.

Як показує наше дослідження, учасники комунікації, крім нейтральної лексики, можуть також використовувати професійний жаргон як емоційно-оцінювальних та експресивно-образних засобів для вираження суб'єктивного ставлення до предмета мови та передачі емоцій. Експресивність як специфічна категорія мови в

ділової комунікації є сукупністю кількох коннотативних аспектів – оціночності, емоційності, образності, інтенсивності.

У професійних жаргонах що характеризуються глибокою спеціалізацією в професійній сфері, жаргонні одиниці дублюють формальні терміни професійної мови або називають термінологічно неохоплені об'єкти і процеси, що переважають над одиницями, і збігаються із загальноживаними лексичними одиницями.

Одиниці професійних жаргонів виникають в результаті творчого переосмислення, що відбувається на роботі, еталонних ситуацій або їх елементів і характеризуються новими значеннями, які не повністю збігаються з професійними.

Семантичні образи, що утворюють номінацію за одиницями професійних жаргонів і за термінами, можуть сильно варіюватися. Більш глибокі, суттєві ознаки як мотиви визначають термінологічну номінацію (наприклад, причинно-наслідкові зв'язки тощо), тоді як для номінації жаргонізмів більш поверхневі (наприклад, схожість зовнішнього вигляду з предметами побуту, середовищем та оточенням, схожість у вживанні тощо) Мотивуючий компонент відображається у внутрішній

формі одиниць жаргону, які є точкою сполучення вихідного та переосмисленого сенсів, забезпечуючи «успадкування» інформації.

В сучасній термінології розрізняють професіоналізм і професійні жаргонізми. У жаргонізмі на відміну від професіоналізму, оціночну складову займає пріоритет над інформаційною складовою.

Тим не менш, критерії класифікації згадані у професійних підрозділах досі є дискусійними.

Професійний жаргон не слід плутати зі спеціалізованими субмовами², які виділяються в чітку термінологічну базу в певній професійній сфері.

Професійні жаргони лексико-стилістично неоднорідні, характеризуються суперечливістю та швидкістю взаємозамінності загальнонародної лексики.

Багато лінгвістів розглядають професійну мову як терміносистему, ядром якої є термінологія. У таку систему входить і професійний жаргон, оскільки він позначає поняття, пов'язані зі сферами діяльності, що швидко розвиваються, і ще не співвіднесені з будь-якими офіційно визнаними позначеннями.

Професійне спілкування зазвичай описується як нейтральне з точки зору лексики, яка використовується в його створенні. Від ділових партнерів зазвичай очікують уникати емоційної лексики, метафор та ідіоматичних виразів, оскільки ділова діяльність неминуче накладає обмеження на мовленнєву поведінку людей.

Професійний жаргон завдяки своїй вузькій спрямованості, експресивності, лаконічності та неординарності допомагає встановити дуже тісний контакт між діловими партнерами

Висновки до розділу 1

Таким чином, основна ознака літературної мови - її нормованість. Іншою ознакою літературної мови є багатство її виразних засобів, в першу чергу - лексики. На арго, діалектах, просторіччях ми можемо спілкуватися майже винятково на побутові теми. Культурна, політична, наукова термінологія в цих варіантах мови

² Субмова — це лексичні (та інші) засоби для обслуговування внутрішніх потреб певної галузі чи середовища.

повністю або майже повністю відсутня. На літературній ж мові ми можемо говорити і писати практично на будь-яку тему. На відміну від інших варіантів мови, літературна мова здатна обслуговувати не тільки побутову сферу, але і сфери вищої інтелектуальної діяльності. Говорячи іншими словами, літературна мова поліфункціональна.

Отже, щодо професійного жаргону, то його не слід застосовувати будучи професіоналом в певній сфері при спілкуванні з людиною, яка не має достатніх знань у цій сфері і не володіє спеціальною лексикою.

Професійний жаргон як соціально детермінований тип мови відображає професійну картину світу фахівців, підкреслюючи їх цінності та специфіку семантичних образів. Спеціалізація понятійного професійного апарату, важливість генерування нових знань про об'єкти та явища професійної сфери на основі експресивного, образного переосмислення, значимість зв'язку наукового досвіду зі звичайним, важливість суб'єктивності в непрофесійній та професійній сфері є ключовими для функціонування професійного жаргону. Відповідно до теорії семасиології, заперечення вступає в конфліктні відносини з твердженням, і змінює ступінь істинності речення як твердження. Заперечення, спосіб зміни лексеми мови, особливо різноманітний в корейській мові.

Щодо сленгу, то він є нелітературною додатковою лексичною системою, яка становить паралельну експресивно-оцінну, найчастіше стилістично знижену синонімію позначень загальновідомих понять і належить певній соціальній субкультурі; різновид соціалекту – соціально маркованої лексики певної суспільної групи (професійної, вікової тощо) у межах національної мови. Сленг не є формою існування мови, оскільки не має власної специфіки фонетичного та граматичного рівнів і ґрунтується на закономірностях національної мови. (Селіванова, 2011)

РОЗДІЛ 2. ЖАРГОННА ЛЕКСИКА КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ. ПРОФЕСІЙНІ ЖАРГОНИ

Поговоримо про застосування жаргону в корейській мові.

Це саме те, що ви повинні знати, коли стикаєтеся з носіями мови. Це мова, яку ви чуєте, коли ви перебуваєте в кафе в Сеулі, коли вам дають маршрут руху до найближчої автобусної зупинки або коли ви дивитеся свою улюблену корейську драму. Це той тип корейської мови, яку вас не можуть навчити підручники граматики, тому що це сленг. Сленг не відповідає граматичним правилам і навіть порушує їх. Крім того, сленг сягає корінням у пізніші культурні події. Підручник граматики, написаний і закінчений багато років тому, швидше за все, не братиме до уваги ці речі.

2.1. Значення жаргону в корейській мові

Активне поповнення словникового запасу корейської за останні роки також відбувається з допомогою застосування нестандартної лексики, яка спочатку використовувалася під час спілкування спеціальних соціальних груп. Так сленг став поступово проникати у багато сфер суспільного життя корейців, і навіть окремі його елементи стали фіксуватися у словниках корейської мови.

У тлумачному словнику під редакцією І Хісіна вказується, що сленг - то свого роду мовний шифр який використовується для того, щоб інші нас не зрозуміли (І Хісин, 2004). Кім Мінсу описує, що сленг – це особливі слова, які використовуються між персоналом спеціалізованого суспільства, сформованого з будь-яких соціальних класів, професій та груп. (Кім Мінсу, 2007)

Думки корейських та вітчизняних дослідників призводять до того, що сленг можна описати як нестандартний, але водночас наближений до літературної мови, що містить експресію, якусь закодованість, а також є мовним продуктом представників окремих соціальних та професійних угруповань.

Говорячи про сленг, слід зазначити, що найчисленнішою групою, яка вживає цей шар лексики, є молодь. Молодь як соціальна група суспільства завжди активно і швидко «вбирає» будь-які зміни, які відбуваються у суспільстві.

Молодіжний жаргон у Кореї неоднорідний, він охоплює майже всі сфери життя. Він, як правило, зосереджений на відносинах з іншими людьми. Часто буває так, що сленг, який використовується молоддю, стає невід'ємною частиною життя навіть дорослого покоління.

2.2. Жаргонна лексика корейської мови

Жаргонна лексика корейської мови поділяється на такі групи: вульгаризми (비어), просторіччя (속어), сленг (은어), «модні»(популярні) вирази (유행어).

Вульгаризми - це лексичний шар мови, що займає нижчий ступінь, виходячи за межі літературних норм мови. Здебільшого це сварливі слова, які принижують становище, річ, явище, чи предмет.

Наприклад, голову людини називають 머리 [морі], а голову тварини 대가리 [дегарі], таким чином, по відношенню до людини слово 대가리 [дегарі] буде вульгаризмом, що принижує його.

Наведемо декілька прикладів достатньо типових вульгаризмів:

촌놈 – селяк

주둥이 풀 붙었나? – ти язика проковтнув?

정말 열받는다 – бісить

Просторіччя – найбільший пласт розмовної лексики, мова малоосвічених носіїв мови; риси вимови, слова та висловлювання, граматичні форми та конструкції властиві нелітературному розмовному вживанню.

Щодо корейської мови, просторіччя використовуються як свого роду «Гра слів», для привернення уваги, у свою чергу такий феномен надає якогось інтересу та свіжості до розмовної мови.

В основному такими словами користуються люди, які перебувають у близьких дружніх відносинах, тому що просторіччя – це груба і вульгарна лексика.

Цей пласт лексики не несе в собі якийсь злісний зміст, але все ж таки вважається некультурним. Найчастіше таку лексику використовують школярі, студенти та

солдати корейської армії, але тенденція показує, що просторіччя твердо увійшли й у повсякденний словниковий склад усього корейського суспільства.

Ось декілька прикладів просторіччя, які часто вживаються у корейській мові:

쪼코주다 – ганьбити, соромити

호박 – негарна людина, виродок

야마돌다 – злитися

Сленг складається з слів і фразеологізмів, які виникли і спочатку вживалися в окремих соціальних групах, і відображає ціннісні орієнтації цих груп. Як і всі вище наведені складові жаргонної лексики, сленг робить мову більш грубою і суперечить нормам культури промови.

Що стосується корейської мови, часто сленг ототожнюють з просторічною лексикою, по суті, це одне і те саме, відмінність лише в тому, що сленг виник в окремих соціальних групах і використовується між людьми, які заздалегідь домовилися про використання певного слова для називання будь-якого предмета, явища .

З одного боку, у використанні слів сленгу є позитивні моменти: наприклад, застосування певної лексики серед співробітників якоїсь установи сприяє згуртуванню колективу та підвищенню продуктивності праці. Але, незважаючи на це, варто звернути увагу на те, що для інших ця лексика сприйматиметься як грубість та невігластво.

У корейській мові часто можна бачити переплетення двох лексичних верств: просторіччя та сленгу.

Ось декілька прикладів:

강아지 – цигарки

잡새 – поліцейський

코쟁이 – європеець

Говорячи про сленг, слід зазначити, що найчисленнішою групою що вживає цей шар лексики є молодь.

Молодь – це той соціально – демографічний прошарок суспільства, який завжди оперативно реагує на всі зміни. Тому на даний момент в Республіці Корея існують безліч організацій, що борються проти засмічення корейської мови різного роду жаргонною лексикою.

2.3. Приклади та використання професійних жаргонів

Багато слів які належать до професійного жаргону є запозиченнями з англійської мови. Серед запозичених слів з європейських та інших мов англійські слова посідають перше місце. Це пов'язано з постійними відносинами Кореї зі Сполученими Штатами, а також з тим фактом, що сьогодні англійська мова вважається міжнародною та широко вживаною. У корейській мові постійно збільшується кількість запозичених слів з англійської мови.

Корейська мова є одним із представників аглютинативної (мова, граматику та лексика якої складається із системи різноманітних афіксів, які з'єднують основи частин мови та таким чином змінюють їхню граматику, семантику та стилістичне значення) групи мов при перекладі українською мовою зазнають більше трансформацій через велику різницю між цими мовами та їх належність до різних груп і сімей.

Тож, давайте розглянемо деякі приклади професійних жаргонів.

시드볼트, 씨드볼트 – насінневе сховище

스크리닝 – скринінг

디지털 트랜스포메이션 – цифрова трансформація

데이터 사이언스 – наука про дані

그레인 – зерно

데이터 디바이드 – розділення даних

프로톤 – протон

트랜스미션 – спосіб передавання

크랙 – тріщина

프리캐스트 – збірний (збірного виготовлення)

인프라 – інфраструктура, об'єкт

바리케이드, 마이케이트 – блокування, огорожа, барикада

아웃트리거 – аутригер

안전 펜스 – захисна огорожа

Розглянувши ці приклади, можна побачити, що більшість з них – запозичені саме з англійської мови.

Зазначається, що технічні терміни, які не використовуються на міжнародному рівні і використовуються лише в Кореї, заплутують суспільство. Деякі стверджують, що вивчення та проведення наукових досліджень англійською мовою в Кореї може мати переваги під час подання статей у журнали або взаємодії з дослідниками за кордоном.

2.4. Порівняння жаргонів корейської та української мов

Продуктивна взаємодія з носіями мови багато в чому залежить від володіння комунікативною компетентністю. Її несформованість на достатньому рівні, незнання та нерозуміння багатьох культурних іншомовних явищ, відмінних від рідної культури, особливо це стосується східних мов, призводять до численних мовних помилок. У зв'язку з цим у вивченні корейської мови важливого значення набуває формування міжкультурної, соціокультурної, соціолінгвістичної компетенції.

Продивившись приклади професійного жаргону в обох мовах, можна побачити, що в українській мові він використовується набагато частіше на відміну від корейської. В корейській мові загалом поняття професійного жаргону досить розмите. Більш влучно буде використовувати вираз «професійна лексика». Це частіше окремі слова(досить часто запозичені), які застосовуються у розмові коли йдеться про технічні та наукові терміни. Українська ж мова налічує цілу купу професійних термінів, які використовуються людьми різних сфер та професій, таких як медицина, стоматологія, пожежна справа, туристичний бізнес та інші.

Крім вузькоспеціальної термінології, у кожній професії є слова-прізвища(прикладки) з певним емоційним забарвленням, найчастіше іронічним або пародійним. Ці жаргонізми легко переходять у загальний сленг.

Корейська мова, як і українська має досить поширений молодіжний жаргон, що використовується підлітками різних вікових категорій, а іноді навіть вже дорослими людьми.

Крім того, говорячи про професійний жаргон, українська мова не має запозичень з інших мов, однак якщо роздивлятися молодіжний жаргон - то там чимало англійських запозичень. Наприклад:

кул - клас, супер (від англ. - cool)

летс гоу - пішли, ходімо(від англ. - lets go)

сайз - розмір (від англ. - size)

мані - гроші (від англ. - money)

хай - привіт (від англ. - hi)

крезанутий, крейзі - божевільний (від англ. - crazy)

Висновки до розділу 2

Крім літературної мови, в принципі єдиної для всіх хто говорить корейською, існують й інші різновиди корейської мови, вживання яких обмежено певним соціальним середовищем (професійні мови, жаргони).

Соціальні діалекти, що сформувалися завдяки соціальним факторам, таким як суспільні класи, покоління, відмінність статей, професія, релігія, раса. Соціальні діалекти мають лексичні особливості, але в них немає своєї фонетичної та граматичної системи.

Фонетика та граматики соціальних діалектів не відрізняється від системи літературної мови чи говірок, відгалуженнями якими вони є.

Складним, але цікавим завданням є відтворення історії кожного подібного роду слів та з'ясування причин, що викликали наявність, збереження такої великої кількості варіантів, часом досить далеких, а іноді й зовсім відмінних один від одного за звуковим складом.

Позначення технічних термінів можна перевірити за глосарієм або словником термінів. Однією з причин плутанини у позначенні іноземних слів є те, що коли професійні терміни пишуться корейською мовою, позначення визначаються по-різному залежно від шляху введення терміну, наприклад японської, англійської чи німецької, особливо в англомовних.

Тож, ми побачили відмінності жаргонів на прикладі корейської та української мов. В кінці нашого дослідження ми з'ясували, що на ці відмінності впливає не тільки структура мови, але і соціальні та культурні явища.

ВИСНОВКИ

У висновках хотілося б відзначити, що вивчення жаргону загалом, використовуваний у сфері, обумовлений неоднорідністю і багатогранністю з погляду поняття. Тому при розумінні чи перекладі сленгового мовлення слід враховувати особливості контексту, в якому вони вживаються. Питання мовної зміни, розуміння та аналіз ситуації, що склалася, є однією з важливих проблем, що стоять не лише перед сучасною корейською лінгвістикою, а й перед перекладознавством. Тому дослідження особливостей функціонування сленгу у молодіжному середовищі, а й у суспільстві є актуальним питанням.

Сучасна літературна корейська мова була прийнята за норму в 1936 року в результаті роботи спеціальної комісії Товариства корейської мови. Лексика корейської мови складається з споконвічно-корейських та запозичених слів, останні є результатом контактування з іншими мовами. Більшість запозичених слів китайського походження, тому часто називають сино-корейськими словами. Крім того, розглядаючи професійну лексику корейської мови ми побачили, що в ній також багато запозичень з англійської мови.

Мовне запозичення є одним із способів поповнення лексики мови. Сприйняття будь-якою мовою іншомовних лексичних одиниць безпосередньо, а також неминуче у вигляді запозичення семантичних структур способом калькування.

Іншомовні слова поряд зі збагаченням словника корейської мови ускладнюють його семантичну систему, розширюючи ряди синонімів та омонімів, вони повинні вживатися лише тоді, коли «гармонійно поєднуються з споконвічними словами і не створюють протиріч».

Можливість проникнення цих слів обумовлена подекуди об'єктивними причинами та насамперед особливостями лексикосемантичної системи корейської мови.

Англо-американізмів із більш загальною семантикою замінюють синонімічні лексичні одиниці не тільки у загальноповсякденній лексиці, а й у термінології.

Таким чином причиною запозичення багатьох англо-американізмів є їх загальніша, ширша семантика, що дозволяє їм замінювати кілька споконвічно корейських синонімів.

Ще одною причиною безпосереднього запозичення слів з англійської мови вважається прагнення корейців до економії зусиль і мовних засобів.

У цій роботі ми здебільшого ознайомилися з професійним жаргоном як часткою соціального, так як поняття соціального жаргону є дуже і дуже обширним, та включає в себе ще багато різних інших видів. Ми також розглянули і проаналізували відмінності жаргонів в корейській і українській мовах, і виявили причини цих відмінностей.

АНОТАЦІЯ

문학 언어는 국가 및 공공 기관, 언론, 소설, 과학, 연극, 교육 및 사람들의 일상 생활과 같은 사람들의 사회 활동의 가장 다양한 영역에 서비스를 제공하는 국어의 표준화되고 세련된 형태이다.

언어 규범은 사회적 의사 소통 과정에서 확립되는 언어 시스템 구현을 위해 일반적으로 허용되는 일련의 규칙이다.

본 연구에서는 이러한 정의뿐만 아니라 한국어의 전문용어를 분석하였다. 우리는 또한 한국어가 전문 속어 중에서 차용이 많다는 것을 발견했다.

연구의 실질적인 가치는 그 결과가 언어학 분야의 특별 과정이나 매뉴얼 개발뿐만 아니라 학생들을 교육하는 데 사용될 수 있다는 사실에 있다.

또한 이 작업은 많은 신입생과 이미 한국어를 배우기 시작한 사람들 모두에게 유용할 수 있다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Агеева А., & Кім, С. В. (2004). *Корейська Мова. 한글*. Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», Київ.
- Єрмоленко С. Я. (2013) *Літературна мова*
Теоретичний матеріал «Основні ознаки, норми і стилі української літературної мови»
- Масенко Л. Т. (2009). *Жаргон*. І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк ... та Я. С. Яцків (Ред.), Енциклопедія Сучасної України. Інститут енциклопедичних досліджень НАН України.
- Руденко М. Ю. (2016). *Исследование аргю, жаргона и сленга: вопросы терминологии. Филологические науки. Вопросы теории и практики*. Грамота №5. Ч.3, 127–134.
- Ковалів Ю. І. (2007) *Жаргон*. Літературознавча енциклопедія: — Київ : ВЦ «Академія»
- Селіванова О. О. (2011) *Мовознавчий вісник*
- И Хисын (2004) *Большой словарь корейского языка*. Сеул
- Ким Минсу (2007) *Новое корейское языкознание*. Сеул